

tænke en lille Smule over en Afstemnings hele formelle juridiske Betydning, er nødt til at indrømme Nødvigheden af, den dreier det ærede Medlem om, idet han skal imødegaa den, og laver den om til, at jeg skulde have paastaet, at man ved Afstemninger over Andet-Bidragts Bevillinger ikke kan tage andre Hensyn end de reelle. So, det kan man saamænd meget godt, men man kan ikke udtrykke disse andre Hensyn i sin Afstemning, og saa nytter det formelt og statsretlig ikke noget, det var jo det formelle Udtryk, der var Tale om, og det skal være udtrykt. Derimod kan man udtrykke disse formelle Hensyn ved Siden af i Betænkningen og paa andre Maader, men ikke ved selve Afstemningen over Forslaget. Den er intet Udtryk derfor eller i alt Fald et slet Udtryk, og naar det ærede Medlem overfor min Bemærkning siger, at det er en Meningsløshed, ville ærede Medlemmer forstaa, at jeg ikke behøver at svare ham paa Mere, thi den Maade at føre Debat paa ved at være mindre høflig, mener jeg for mit Bedkommende ikke at behøve at tage Hensyn til. Jeg mener altsaa, at det maa betragtes som fastslaaet, at det ærede Medlem i dette Punkt har handlet stik imod det, han i Dag har foreslaaet.

Berg: Med Hensyn til det første Punkt maa jeg fremdeles hævde, at det er i nøie Overensstemmelse med den i 1881—82 trufne Overenskomst at fastholde Anmærkningen i Finantsloven, indtil vi faae en særlig Lov om Universitetets Forhold. Jeg maa fremdeles hævde, at man kan gaa en af to Veie. Den ene er i Overensstemmelse med Overenskomsten at realisere Kapitalen, som det hidtil er gjort, og den anden er at optage Laan, og ærede Medlemmer ville ogsaa se, at der ikke blot er Tale om Kapitalen, men om Universitetsformuen i det Hele i det sidste Stykke af Betænkningen om denne Sag. Søvrigt kunne ærede Medlemmer efterse det citerede Sted; jeg skal ikke opholde mig videre derved, men kun bemærke, at en af de væsentligste Grunde, hvorfor vi skulle fravige vort Standpunkt fra tidligere Tid og gaa til en anden Afgjørelse, til Høires Standpunkt, er Frygt for, at den provisoriske Finantsminister skal rejse Proces mod den provisoriske Universitetsminister for at tvinge ham til at afstaa til ham som Panthaver Eiendomme, der hidtil ere henlagte under Universitetet. Jeg kan ikke ret tænke mig det; det vilde være en sublim Ide, den ærede Ordfører der har fremsat, og naar han siger, at den ærede Finantsminister har gjort mange besynderlige Ting, vil jeg sige: Ganste rigtigt, men no-

get Saadant kan han ikke paavise Exempel paa er slet eller kunde se. Enhver, der altsaa nærer denne mageløse Frygt for, at en Rirketiende fra Kultusministeren skulde gaa over til Finantsministeren, eller nærer Frygt for en saadan Proces først, og dernæst at Følgen deraf bliver, at der gaar en Rirketiende eller Arveskæftsaagift ind under Domænebestyrelsen under Finantsministeriet i Stedet for under Rvæsturens Bestyrelse under Undervisningsministeren, maa aabenbart stemme med den ærede Ordfører, der her staar som Høires Fører i denne Sag, men vi Eldre, der have ment, at det i Grunden vilde være ret praktisk, om alt Fordebogsvæsen laa under Domænevæsenet, da det Alt er ensartet, ville ikke kunne lade os forstrække saa forfærdelig, selv om det Utænkelige og Uhorste skulde se, at der som Følge af denne Anmærkning skulde flyttes en Arveskæftsaagift fra Kultusministeriet hen under Domænevæsenet. Hvad angaar det andet Spørgsmaal, Bidraget til Kunstmuseet, skjønner jeg ikke rettere, end at vi ville netop ved Bevillingen af det andet Bidrag bekræfte Anvendelsen af det første, og derved den provisoriske Sværkættelse af Arbeidet. Det kan ikke undgaas, men jeg tror, at vore to forskellige Standpunkter ere saa nøiagtig oplyste, at jeg ikke behøver at opholde mig derved. Kun en personlig Bemærkning til den ærede Ordfører; den skal ikke blive hvasjere nu, end jeg kan vedstaa. Den ærede Ordfører har ofte tilladt sig at komme med Postulater om Ting, der skulle være foregaaede i Finantsudvalget, og om min Stilling, der ere grebne ud af Luften. Nu fortæller den ærede Ordfører, at det og det slete i Fjor, og deri var jeg enig; jeg tog intet Forbehold. Jeg har svaret ham, at deri tog han feil. Enhver vil se, at jeg selvfølgelig ikke kunde foreslaa, at Anmærkningen skulde blive staaende, naar hele Udvalget foreslog, at den skulde udgaa, men i det Diehlik de ærede Herrer have bøiet sig for Ministeriets Ønske i Fjor og strøget den, vilde de i Genhold til min Indsigelse have faaet Anmærkningen op i Fjor. Det udviklede jeg for dem. Den ærede Ordfører tillader sig desuagtet at paastaa, at det forholder sig ikke rigtig. Jeg vil fraraade den ærede Ordfører, hvis han vil handle fair og være Gentleman, at fremsøre saadanne Udtalelser. Jeg vil ikke nu bruge stærkere Udtryk, end jeg kan forsvare overfor Formanden, men jeg forbeholder mig til en anden Tid at karakterisere en saadan Udfærd, som den virkelig fortjener; jeg nedlægger Indsigelse. Nu siger den ærede Ordfører, at jeg ikke har gjort Indsigelse. Jeg har